

Волоцюги і ляльки

Як львівські актори відроджують мандрівний театр

Назарій Тузьяк, 29 червня 2015 14:13 0

Львівський театр «І люди, і ляльки» впродовж трьох днів, з 27 по 29 червня, показував вистави у селах Пустомитівського і Перемишлянського районів. Актори мандрували Львівщиною на кількох підводах. Весь реманент вони возили зі собою, аби згодом на імprovізованих сценах створювати лялькову казку для дітей та дорослих. Про будні театралів-мандрівників читайте у репортажі ZAXID.NET.

Декорації, театр форми та імprovізації

«Сцену будемо ставити тут. Вже є шматок декорацій – дерево хороше», – директор театру «І люди, і ляльки» Олексій Кравчук дуже швидко обирає місце для акторів. До початку першої вистави залишалася ще година, а найбільш допитливі діти вже підходили подивитися на мандрівний театр. Це перша зупинка акторів – село Будьків.

«Дуже важко сказати в кого виникла ідея. Знаєте, буває їдять всі за столом і бах – ідея з'являється», – розповідає ZAXID.NET Олексій Кравчук. Він згадує, як познайомився із Орестом Лунем, головою осередку кінного туризму «Волоцюги», який і взяв на себе левову частку витрат на подорож.

«У лютому ми в Муніципальному театрі імені Лесі Українки випускали виставу «Баба Пріся». І для антуражу нам потрібне було звичайне сіно. От я ходив і шукав його. Як колись ми були на фестивалі в Каїрі і нам треба було піску, то думаєте ми знайшли в Каїрі пісок? Це дефіцит був, тому що в пустелю виїжджаєш – все загороджене. Так само

виявилось зі сіном у Львові. І тоді Ірина Магдиш [керівник управління культури Львівської міськради] порадила поїхати до Остапа Луня в село Лопушну. Ми познайомилися з його базою кінного туризму. Ми з ним потоваришували і в нас виникла ідея помандрувати селами з виставою».

Реквізит возили зі собою на кількох фірах

Маршрут театру охоплював сім сіл Пустомитівського та Перемишлянського районів. Тимчасова база «волоцюг» була в селі Лопушній.

«Ми ще взимку про це говорили. Згодом зустрілися знову, порадилися чи робимо, та й вирішили, що так. Чому підтримую? Це ж класно. Актори харчування організували самі, нічліг я їм забезпечив, лише фірману маю заплатити за три дні – он ті коні у фірі не мої», – показує Остап Лунь на віз із акторськими інструментами. Він, як і директор театру Олексій Кравчук, більшу частину подорожі провели верхи на конях, актори ж із реманентом їздили на трьох фірах.

«Сьогодні театр є дуже соціально заангажованим і трішки відірваним від простого. Ми в театрі ховаємося за відео, за музикою, за звуком – і це добре, воно має право на існування. Театр є різний, навіть по Львову дивимось – театр Заньковецької один напрямок, театр Лесі Українки інший, Леся Курбаса інший, ТЮГ інший. А такий проект дозволяє поїхати навіть в прості села, де люди працюють, де дітки приїжджають на літо... Момент показу вистави є неймовірно простим: ми не беремо світла, ми не беремо зі собою звук. Актори самі ставлять ширму там, де можливо поставити», – розповідає далі Олексій Кравчук.

Сцена у Будькові розташовувалася на подвір'ї школи, у Старому Селі – посеред руїн замку. Хоч перший день подорожі випав на суботу, в обох селах вдалося зібрати добрячий зал – на перегляд прийшло не менше 70-80 глядачів.

В усіх селах «І люди, і ляльки» показували виставу Володимира Борисюка «Курячі мрії» – 60-хвилинний мюзикл про курку, якій ніяк не вдалося знести звичайне яйце.

«Театр ляльок є найбільш прадавнім. Він існував ще до.., до.., до... Це театр форми, а форма ніколи не обманює. Це пошук простого спілкування з глядачем, який дозволяє не нав'язувати свої естетичні пошуки та проблеми, а, власне, шукати в простому. І тому ми обрали цю казку – вона дуже проста і дуже хороша», – пояснює директор театру.

Так формуватиметься майбутній Львів

Начальник управління культури Львівської міськради Ірина Магдиш, яка також подорожувала з акторами, впевнена, що саме такі культурні подорожі у підсумку й формуватимуть майбутній Львів.

«Найбільша дурниця – це ділити чи дітей, чи дорослих на мешканців села та мешканців міста. Це все наші люди, це все наша культура. Адже потім ті дітки, які сьогодні були на виставі, пойдуть вчитися у львівські університети. А з чим вони прийдуть туди, із яким культурним та інтелектуальним багажем, залежатиме від того, що вони здобудуть в

своєму дитинстві, у тих сільських школах чи завдяки таким культурним акціям. І від цього буде залежати обличчя Львова».

Зрештою, каже вона, формат таких мандрівок можна розширювати – до цього можуть долучатися й видавництва з письменниками. І все це має бути не лише для дітей.

Глядачі самотужки організовували собі партер

«Мені шкода, що було мало дорослих людей. Я розумію, що це субота, гарна погода і люди намагаються порати на городі, на господраці. Але насправді в першу чергу треба звертатися до дорослих – це від них залежить, якими виростуть їхні діти. Якщо вони хочуть, щоб діти були мудрими, культурними людьми, то повинні в це вкладати. Дуже часто вони не знають як це робити. І такі речі – це є пропозиція: от дивіться, є така річ і через неї ви можете дати своїй дитині більше. Театр – це те, що діє на емоцію, і через емоцію можна дуже багато сказати», – пояснює Ірина Магдиш.

Україна - очима ляльки

«Ну як, сподобалося? – запитує після вистави Олексій Кравчук. – Хочемо зробити ще більше – наступного року проїхати на конях цілою Україною. Взяти зі собою режисера, драматурга, акторів, музикантів. І збирати історії, що люди розказують по містах, по селах, збирати ті пісні, що вони співають. А потім це все адаптувати і зробити виставу «Україна очима ляльки». Вийти може будь-що: тут у нас співають своїх пісень, десь там російських, десь попсу – але це все є. Це та багата палітра, яка об'єднує людей».

Зрештою, навіть у «Курячих мріях» органічно поєднані пісні Таїсії Повалій та Анастасії Приходько із класичною рок-н-рольною послідовністю акордів та «кавером» на Queen.

«Мені здається, що цей наш, пілотний, проект дуже важливий, – розповідає Олексій Кравчук. – Як і той, що ми задумали на наступний рік. Треба більше працювати на об'єднання людей, а не на роз'єднання. Тому що дуже багато наші політики зробили для того, аби роз'єднати. І те, що сьогодні йде на сході є наслідком неврахування тих данностей. Тому потрібно піднімати ті речі, що пов'язані з культурою – з міфами, з легендам, піснями. Треба шукати те, що є красиве, і те, що об'єднуватиме людей. Це може зробити дуже добру справу».

Завершення подорожі та початок великої мандрівки

Свою подорож театр завершує 29 червня. О 12:00 актори покажуть виставу у с. Селисько, а о 15:00 у с.Товщів.

Проект «Волоцюги і ляльки» є першим етапом I Міжнародного фестивалю лялькових театрів «І люди, і ляльки».

Сам фестиваль відбудуватиметься у Львові із третього по п'яте липня.

«Усі вистави в межах фестивалю будуть сконцентровані у Львові, більшість з них пройдуть у нас в театрі [вул. Фредра, 6]. Приїжджають грузинський театр із Батумі; Хмельницький театр, Полтавський із виставою одного з найцікавіших режисерів – Оксани Дмитрієвої. Вона молода, але вона геній. Не соромно й мені старому дядьку чомусь повчитися у неї. Черкаський театр привозить декілька просто фанастичних вистав – це дитяча вистава «Йшла собака через міст» і вертеп. Івано-франківський театр привозить «Крихітку Цахеса», – анонсує фестиваль Олексій Кравчук.

Фото: Мар'яна Вербовська, Назарій Тузяк

https://zaxid.net/statti_tag50974/